

τέρων τὰ πρόσωπα. Ἡ εὐπαθὴς καὶ εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις εὐαίσθητος αὐτὴ ψυχὴ ἐκινεῖτο ἀδιακόπως ὑπὸ τῶν αὐτῶν συναισθημάτων, ἅτινα ἐτάρασσον τὴν ψυχὴν τοῦ πυγμαίου ἀνδρός. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦτο ὁλοαπρόγγυλος ὡς χὴν ἐτοίμη πρὸς ὀπτησιν, οἱ δὲ μελαγχροῖνοι μαστοὶ τῆς ἔλαμπον ὡς παλαιὸν ἐλεφαντόδοντον. Ἰστατο ὀρθία, μὲ κρεμαμένους τοὺς βραχίονας καὶ συμπλεγμένας τὰς χεῖρας, καίπερ δὲ γυμνὴ οὖσα ἐντελῶς, ἐφαίνετο ὡς ἡ προσωποποίησις τῆς παρθενικῆς σεμνότητος.

Τὸ γύναιον τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ σύζυγος τοῦ πυγμαίου. Ἐκεῖνος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνὸς Ἀδάμ, αὕτη δὲ μὲ τὰς χάριτας μιᾶς Εὐας ἐν μικρογραφίᾳ. Αἱ ψυχαὶ των, καίπερ κεκρυμμένα ὑπὸ τὰς ἐκτάκτως πυκνὰς πτυχὰς τῆς κτηνώδους καταστάσεως, ὑφίσταντο ὅμως ἐν αὐτοῖς, ὡσαύτως δὲ ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς ἐν δυνάμει καὶ τὰ εὐγενέστερα τοῦ πολιτισμοῦ αἰσθήματα, ἅπερ διὰ τῆς μὴ χρήσεως ἔμενον ἀδρανῆ καὶ λανθάνοντα. Ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀγρίαν Ἐδὲμ τοῦ Ἀβατικο τοῦ παραδόξου τοῦτο ζεύγος ἤρμοζεν ἁρμονικώτατα.

Ο ΠΑΙΚΤΗΣ.

ΤΕ οἱ Μαῦροι ἐκυριάρχουν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἔζη ἐν τὸς τῶν τειχῶν τῆς Κορδόβας ἀγαθὸς τις καὶ θεοσεβὴς ἀνὴρ, ὅστις ἦτο λίαν γνωστὸς διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιανθρωπίαν παρὰ τε τοῖς Ἰσπανοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἀραβῖν. Ὁ φιάνθρωπος καὶ φιλελεῖμων οὗτος ἀνὴρ ὠνομάζετο Δὸν Οὐρτάδος Γαρκίας Ἐζεκίας Ἐλεάζαρος δὲ Ἐσταλιμένα ἐλ Σενόρδο Βενεφικεντίσμο, ἡ ὡς ἐκάλουν αὐτὸν συνήθως οἱ συμπολιταὶ του: Ἀλαβάδο Σέα Δίος (ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον: Δόξα τῷ Θεῷ). Τὸ δεῦτερον τοῦτο ὄνομα ἤκουε μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν καὶ πολὺ συχνότερον, διότι οὐδεμία ἡμέρα παρήρχετο, καθ' ἣν νὰ μὴ προσφέρῃ βοήθειαν εἰς τινὰ πτωχόν.

Ἀλλὰ ἐν τῇ διανομῇ τῶν δώρων του πρὸς τοὺς πτωχοὺς μετεχειρίζετο μεγάλην περίσκεψιν καὶ φρόνησιν· δὲν ἔρριπτε δηλαδὴ τὰς ἐλεημοσύνας του πρὸς πάντας τοὺς πένητας ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξετάστως, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο περίπου τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἤθελε νὰ σιτίζῃ τοὺς ἰχθύς τῆς θαλάσσης, ἀφοῦ μάλιστα μεταξὺ τῶν διακοσίων χιλιάδων κατοίκων τῆς Κορδόβας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς περιφερομένων ἐπαίτων ἀνήρχετο εἰς εἴκοσι χιλιάδας καὶ ἐπέκεινα. Ἀλλ' ὁ φρόνιμος καὶ ἀγαθὸς ἀνὴρ ὑπεβάλλετο εἰς τὸν κόπον τοῦ νὰ ἀναζητῇ αὐτοπροσώπως πάντας τοὺς πράγματι ἀξιόους βοήθειας, ὡσάκις δὲ κατάρθωνεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ νὰ παράσχη εἰς ἓνα μόνον ἐνδεὴ καὶ ἀναξιοπαθοῦντα διαρκὴ ὑποστήριξιν, ἐδεώρει τὸ ἔργον του τοῦτο πολὺ φρονιμώτερον καὶ ἀρεστότερον τῷ Θεῷ, παρὰ νὰ δώσῃ ἀνεξετάστως στιγμιαίαν βοήθειαν καὶ προσωρινὴν ἀνακούφισιν εἰς χιλίους ἐπαίτας.

Ἀλλ' ὅτε, καταναλωθείσης ἐν τῇ ἐλεημοσύνῃ τῆς περιουσίας του, δὲν ἠδύνατο πλέον ἐξ ἰδίων χρημάτων νὰ εὐεργετῇ τοὺς πτωχοὺς, ἤρχισεν ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος νὰ ἐπισκέπτηται τακτικῶς πάντας τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ἐγκατεσπαρμένους πλουσίους, παρὰ τῶν ὁποίων ἀπηύλαυε μεγάλης ὑπολήψεως, καὶ νὰ ζητῇ παρ' αὐτῶν βοήθειαν διὰ τοὺς πτωχοὺς. Εἶχε δὲ μάλιστα ἰδιαίτερον πρὸς τοῦτο κατάλογον, ἐν ᾧ ἦσαν σημειωμένα τὰ ὀνόματα πάντων τῶν περίξ κατοικούντων μεγιστάνων, Ἰδάλγων καὶ Καβαλλιέρων μετὰ τῶν εἰς ἕκαστον ἀντιστοιχούντων ἐτήσιων εισοδημάτων· πάντας δὲ τοὺς πλουσίους τούτους ἐπεσκέπτετο κατὰ ὀρισμένα χρονικὰ διαστήματα ἀλληλοδιαδόχως καὶ ἀπῆτει παρ' αὐτῶν ἀνενδότης τὸν ἐτήσιον ὑπὲρ τῶν πενήτων φόρον. Οἱ πλούσιοι τοῦ τό-

που ἐφοβοῦντο τὸν ἐλεήμονα τοῦτον ἄνδρα περισσότερον παρὰ τοὺς Μαῦρους.

«Δὸν Ἐστεβάν! Ἔχετε δέκα χιλιάδας ρεάλια ἐτήσιον εισόδημα. Μὴ λησμονήσητε ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει.»

«Ναί, ἀλλὰ ἔχασα ἐφέτος δύο χιλιάδας ρεάλια εἰς τὴν ταυρομαχίαν.»

«Ποῖος τὰ ἐκέρδησε;»

«Ὁ Δὸν Γεδώνιος καὶ ὁ Δὸν Χριστοβάλ.»

«Ἀφοῦ εἰμπορέσατε νὰ χάσετε δύο χιλιάδας ρεάλια εἰς τὴν ταυρομαχίαν, θὰ εἰμπορεῖτε νὰ δώσετε καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς τοῦλάχιστον διακόσια.»

Ὁ Δὸν Ἐστεβάν ἐξύνισε τὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ τί γὰ κἀμὴ; Ἐμέτρησε τὰ διακόσια ρεάλια.

Τώρα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Δὸν Γεδωνίου καὶ τοῦ Δὸν Χριστοβάλ.

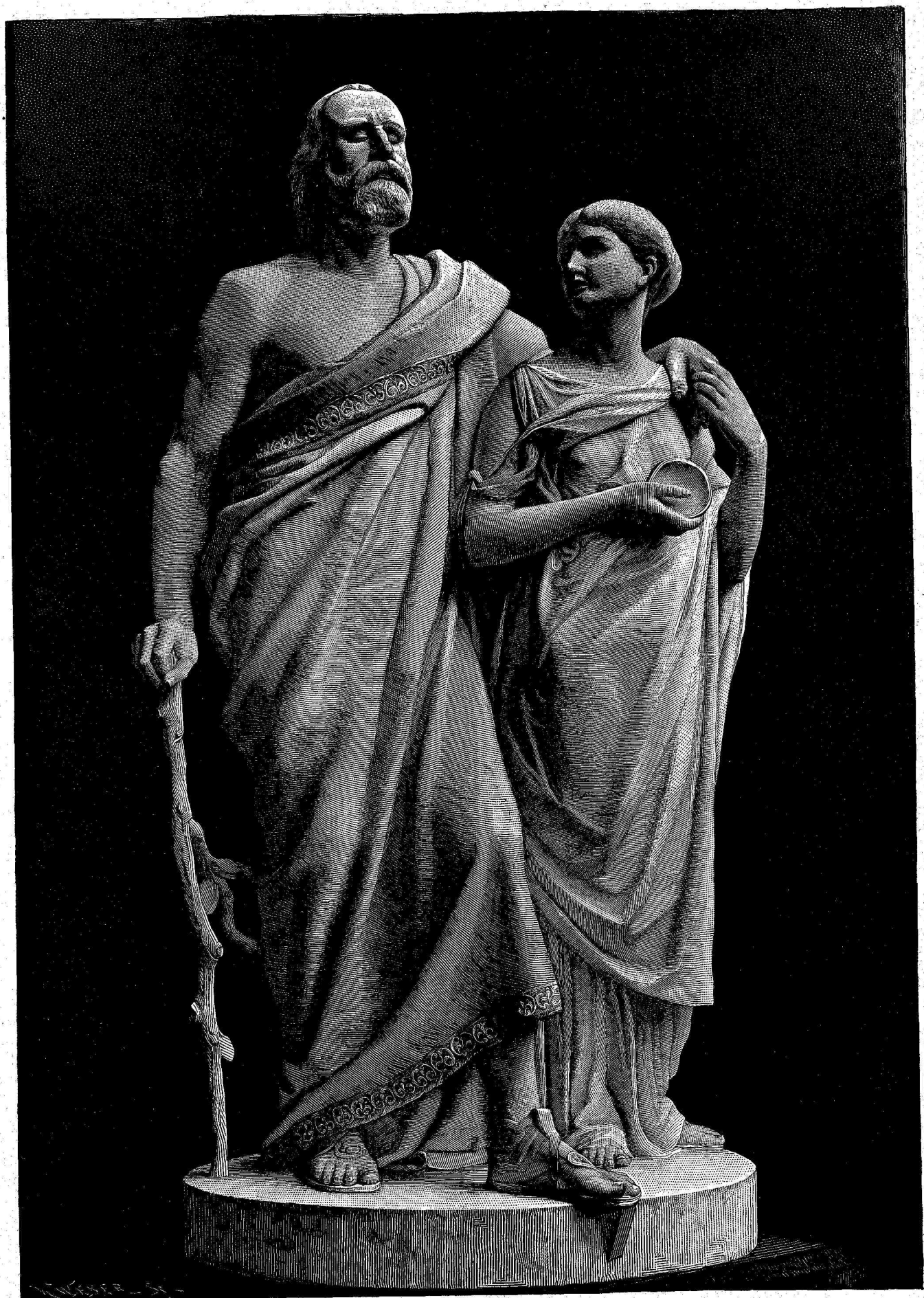
«Εὐγενέστατοι κύριοι, εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ κερδήσετε εἰς τὴν ταυρομαχίαν δύο χιλιάδας ρεάλια. Ὁ Δὸν Ἐστεβάν, ὅστις τὰ ἔχασε, ἐχάρισε διὰ τοὺς πτωχοὺς διακόσια. Εἶνε λοιπὸν δίκαιον καὶ εὐλογον, ἡ Εὐγενεῖα Σας, ὅπου τὰ ἐκερδήσατε, νὰ δώσετε το διπλάσιον.»

Οἱ Εὐγενέστατοι ἔξυσαν τὰ κεφάλια των καὶ ἐπλήρωσαν.

Ὁ Δὸν Ἀμβρόσιος ἦτο εἰς ἄκρον φιλάργυρος· καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐλάμβανε τὸ δεῖνόν του, τὸ ὅποιον συνίστατο ἀπὸ κομμάτι ψωμί καὶ ἓνα ραπάνι, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος καὶ ἀπῆτησε τὸν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν φόρον.

«Βλέπετε, σεβαστέ μοι Κύριε Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος, ὅτι ἐγὼ δειπνῶ μὲ ψωμί ξερὸ καὶ μ' ἓνα ραπάνι.»

«Ἰσα ἴσα δι' αὐτό, διότι δὲν ἔχεις κανὲν ἄλλο ἐξοδόν, σοῦ μένουν πολλὰ. Ἐπειδὴ δὲ γνωρίζεις πολὺ καλά, πόσο δυσάρεστον εἶνε νὰ τρώγῃ τις ψωμί καὶ ραπάνι ἐνῷ ἔχει χρήματα, δύνασαι κάλλιστα νὰ φαντασθῇς πῶσον εἶνε λυπηρόν, ὅταν εἶνε κανεὶς ἠναγκασμένος πρὸς τοῦτο. Ἐκτὸς δὲ τοῦ καθήκοντος ἔχεις καὶ συμφέρον νὰ βοηθῇς τοὺς πτωχοὺς. Διότι, ἂν τοὺς βοηθῇς, μένουν καλοὶ ἄνθρωποι, ἐνῷ ἂν τοὺς ἀφήσῃς χωρὶς καμμίαν βοήθειαν, θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ γείνουν κλέπται καὶ λησταί· καὶ τότε ποῖον πρῶτον θὰ κλέψουν καὶ ποῖον θὰ ληστεύουν; Βεβαίως ἐσὲ πρῶτον! Διὰ τοῦτο λοιπὸν βγάλε ἀμέσως πενήντα πεσέδες, καὶ ἔπειτα, ἂν

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κατὰ τὸ μαρμάρινον σύμπλεγμα τοῦ ἀγαλατοποιοῦ L. Schröder.

θέλης νά τοὺς οἰκονομήσης, εἰμπορεῖς νά τρώγῃς ἐπὶ ἓνα μῆνα ψωμί ξερό, χωρὶς ραπάνι.»

Μίαν ἄλλην φοράν ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος συνήντησεν ἐν τινὶ ὁδῷ τῆς Μαδρίτης τὸν Δὸν Λαυρέντιον Μενδόζαν τὸν ἐκ Βαλεντίας.

«Ἐκλαμπρότατε! Ἦκουσα πόσον φραῖος καὶ συγκινητικὸς ἦτο ὁ περὶ ἐλεημοσύνης λόγος σας, τὸν ὅποιον ἀπηγγείλατε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Πάντων.»

«Ἀλήθεια; ἔγινε λοιπὸν λόγος περὶ τοῦ κηρύγματός μου καὶ ἐν Κορδόβῃ;»

«Εἰς ὅλην τὴν χώραν γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ. Καὶ ἐγὼ δὲ τοσοῦτο συνεκινήθην ἐκ τοῦ κηρύγματός σας, ὥστε δὲν ἐδίστασα νὰ ἐπισκεφθῶ ἀμέσως τὴν ὑμετέραν Ἐκλαμπρότητα, ὅπως Σᾶς παρακαλέσω νὰ . . .

«Νὰ ἀναγνώσετε τὸν λόγον μου; Εὐχαρίστως. Εἰμπορῶ ἀμέσως νὰ σᾶς δώσω τὸ χειρόγραφον.»

«Πρὸς Θεοῦ, μὴ . . . Ἦλθα μόνον νὰ σᾶς ζητήσω πεντακοσίους μοῦδρες διὰ τοὺς πτωχοὺς μου.»

Σκυθρωπὸς καὶ τεδλιμμένος ἐξήγαγεν ὁ Δὸν Λαυρέντιος τὸ βαλάντιον καὶ πληρώσας εἶπε μετὰ στεναγμοῦ:

«Τώρα ὅμως, πῆγαινε ζτὸ Διάβολο!»

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος εὕρισκετο εἰς τοιαυτὴν τινὰ περιοδεῖαν πρὸς εἰσπραξίν φόρων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν του, καὶ ὀχούμενος ἐν ἄκρᾳ ψυχικῇ ἡρεμίᾳ ἐπὶ τοῦ ἡμιόνου του διὰ τοῦ δάσους παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Γουαδαλκιβίρ, παρετήρησεν αἰφνης ἓνα Ἀραβᾶ, ὅστις ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ ἔπαιζε μόνος του ζατρίκιον:

Ὡς γνωστόν, εἶνε πολὺ ἀλλόκοτον πρᾶγμα νὰ παίξῃ τις ζατρίκιον μετὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος ἐσταμάτησεν ἐκπληκτος τὸν ἡμιόνόν του καὶ παρετήρει ἐν σιωπῇ τὴν ἀλλόκοτον συμπεριφορὰν τοῦ Ἀραβῶς, ὅστις ἦτο ἐντελῶς βυθισμένος εἰς τὸ παιγνίδιον του καὶ ἐφαίνετο κατ' ὑπερβολὴν ἐνδιαφερόμενος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους, μετὰ πολλὴν ὥραν, ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸν ἠρώτησε:

«Τίνος εἶσαι υἱός, ὃ γενναῖε ἄνερ;»

Ὁ Ἀραβὶς μετεκίνησε πρότερον τὸν πεσδὸν τοῦ ζατρίκιου ὥς ἔδει, καὶ εἶτα ἀπεκρίθη:

«Ὁ πατήρ μου ἦτο ὁ Βέν-Μουτασσέμ, ἐγὼ δὲ ὀνομάζομαι Ἀβου-Ριζλάν, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς, γενναῖε Γκιαούρ.»

«Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ, καλὲ Ἀβου-Ριζλάν, υἱὲ τοῦ Βέν-Μουτασσέμ;»

«Παίζω ζατρίκιον, ὥς βλέπεις.»

«Μόνος σου, μετὰ τὸν ἑαυτὸν σου;»

«Ὁχι. Δὲν εἶμαι μόνος.»

«Καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἄλλος;»

«Εἰς τὸν ὅτι εἶνε πανταχοῦ παρών, ὁ μόνος Κύριος, ὁ μέγας Ἀλλάχ.»

«Πολὺ ἰσχυρὸν συμπαίκτηρα ἔχεις!»

«Ἀλλά καὶ δικαιοτάτον.»

«Καὶ ποῖος θὰ κερδίσῃ τώρα;»

«Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ χάσω ἐγὼ . . . Ἀλήθεια; Βέβαια, θὰ χάσω. Ἀκόμη μιὰ τραβηξιά, καὶ εἶμαι μάττ. Ἐχασα. Σήμερα δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ παίξω.»

«Διατί;»

«Διότι ἔχασα ὅλα μου τὰ χρήματα.»

«Παίζεις λοιπὸν χρήματα μετὰ τὸν Ἀλλάχ;»

«Βέβαια μετὰ χρήματα . . . Αὐτὴν τὴν φορὰ ἔχασα πενήντα χρυσᾶ.»

«Καὶ πῶς θὰ τοῦ τα στείλῃς;»

«Συνήθως, ὅταν χάνω, πέμπει πρὸς ἐμὲ ὁ Ἀλλάχ ἓνα ἐνάρετον καὶ εὐσεβῆ ἄνδρα, ὅστις λαμβάνει ἀπὸ ἐμὲ τὰ χρήματα καὶ τὰ μοιράζει εἰς τοὺς πτωχοὺς. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιο, ὥσάν νὰ τὰ δίδω εἰς τὸν Ἀλλάχ. Σήμερα νομίζω, ὅτι σὺ εἶσαι σταλμένος ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ. Νὰ λοιπόν, πάρε αὐτὰ τὰ πενήντα χρυσᾶ καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος ἔλαβε τὰ χρήματα καὶ ἀνέχρησεν πλήρως χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν πλουσίαν ταύτην ὑπὲρ τῶν πτωχῶν του ἐλεημοσύνην. Ὅτε δὲ μετὰ πολλὰς ἀνὰ τὴν Ἰσπανίαν περιοδεῖας ἐκίνησεν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κορδόβαν, δὲν παρέλειψε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ πάλιν τὸν θεοσεβῆ Ἀραβᾶ ὅπως τὸν ἐρωτήσῃ ἂν ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ ἔπαιξε καὶ — ἔχασε.»

Πραγματικῶς τὸν εὔρε πάλιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καθήμενον καὶ παίζοντα ζατρίκιον μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως.

Ὅτε ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἐσταμάτησε τὸν ἡμιόνόν του καὶ περιέμενε μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος, ἕως ὅτου νὰ τελειώσῃ τὸ παιγνίδιον.

«Λοιπόν, Ἀβου-Ριζλάν, υἱὲ τοῦ Βέν-Μουτασσέμ, θὰ χάσετε καὶ σήμερον;»

«Σήμερα ὄχι. Σήμερα εἶμαι τυχερός. Ἀκόμη μιὰ τραβηξιά καὶ ὁ Ἀλλάχ εἶνε μάττ.»

«Ὁραῖα. Σήμερα λοιπὸν κερδίζεις;»

«Μάλιστα. Ἐκέρδησα τώρα πεντακόσια χρυσᾶ ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ.»

«Καὶ πῶς θὰ τὰ λάβῃς;»

Συνήθως, ὅταν κερδίζω, πέμπει πρὸς ἐμὲ ὁ Ἀλλάχ ἓνα ἐνάρετον καὶ εὐσεβῆ ἄνδρα, ὅστις μοῦ πληρώνει τὰ χρήματα ὅπου ἐκέρδησα. Σήμερα νομίζω ὅτι σὺ εἶσαι σταλμένος ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ νὰ με πληρώσῃς. Ἐμπρὸς λοιπόν, γρήγορα τὰ πεντακόσια χρυσᾶ.»

Ταῦτα λέγων ὁ Ἀραβὶς ἀκούμβισε τὸ πιστόλιον εἰς τὸ στήθος τοῦ ἐκπληκτοῦ Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ὅπλον εἶχε πρὸς ἄμυναν εἰμὴ τὸ πλήρες βαλάντιόν του.

Λαβὼν αὐτὸ ὁ Ἀραβὶς ἠρίθμησε μετ' ἀκριβείας τὰ πεντακόσια χρυσᾶ, ἅτινα εἶχε νὰ λάβῃ, καὶ ἀπέδωκε τὸ βαλάντιον μετὰ τὰ ὑπολείψθεντα χρήματα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του, λέγων «Ἀλαβάδο-Σέα-Δίος! (Δόξα τῷ Θεῷ!).

«Πολὺ φραῖα! Ἀλλ' ἐμὲ ὁ Ἀλλάχ δὲν θὰ με ζαναστείλῃ πλέον πρὸς ἐσέ!»

ΜΑΤΡΟΣ ΙΟΥΚΑΙ.

